

ספרי' — אוצר החסידים — ליובאוויטש

לקוטי שיחות

מכבוד קדושת

אדמו"ר מנחם מענדל
שניאורסאהן

מליובאוויטש

יצו

מתורגם ומעובד לפי השיחות של לקוטי שיחות חלק כב
(תרגום הפשוט)

יוצא לאור על ידי
"מכון לוי יצחק"
כפר חב"ד ב'

שנת חמשת אלפים שבע מאות שבעים ושמונה לבריאה

לרגל יום הבהיר

י"א ניסן

יום מלאת מאה ושש עשרה שנה

לכ"ק אדונונו מזרנו זרבינו

מלך המשיח

🕊 🕊 🕊

— כי גבר עלינו חסדו —

🕊 🕊 🕊

יהי רצון שנזכו לראות בעיני בשר התגלות מלכותו

ויגאל את כלל ישראל מהגלות ויולכינו קוממיות לארצנו נאו ממש

הי' שותף בהפצת עניני "משיח וגאולה"!!!
להקדשות ולפרטים נוספים:
טל.: 753-6844 (718) או 934-7095 (323)
אימייל: info@torah4blind.org

Be A Partner
In Spreading *Inyonei Moshiach U'geula!!!*
To Dedicate This Publication
In Honor Of Your Family Or A Loved Ones
For More Info. Call:
(718) 753-6844 or (323) 934-7095
or email: info@torah4blind.org

For this and other books on Moshiach & Geulah, go to:
<http://www.torah4blind.org>
TO DEDICATE AN ISSUE IN HONOR OF A LOVED ONE, CALL (323) 934-7095

הכתובת להשיג השיחות באינטרנט:
<http://www.torah4blind.org>

א. החסד והגבורה שבאריה

על אש המערכה, אשר היתה על המזבח "רבוצה כארי"¹, נאמר בזהר בפרשתנו², שזהו המלאך אוריאל, הנראה בדמות זו, וב"זהר" מובע הענין בשני ביטויים: בתחילה נאמר ש"אתחזי... כחיוזו דחד אריא תקיפא רביע על טרפיה" (=נראה כדמות ארי תקיף אחד רובץ על טרפו). ולאחר מכן נאמר, "ואתחזי כאריה רברבא רביע על קרבנא" (=נראה כאריה גדול רובץ על קרבנו).

אבי מורי מתעכב³ על הבדלי הלשון בין שני הציטוטים שלעיל: (א) בתחילה נאמר "אריה תקיפא", ובפעם השניה "אריה רברבא". (ב) בתחילה נאמר "רביע על טרפיה", ולאחר מכן – "רביע על קרבנא". והוא מבאר, שבאריה אשר ב"מרכבה העליונה" יש שני ענינים – חסד וגבורה, כי "אריה" הוא בגימטריא "גבורה", אך, מצד שני, נאמר "פני אריה אל הימין"⁴.

וזהו ההסבר להבדלי הלשון:

בתחילה מדובר בזהר על צד הגבורה שבאריה, ולכן נאמר "אריה תקיפא רביע על טרפיה" – המילה "תקיפא" (תוקף וחוזק) מצביעה על גבורה, וכן המילה "טרפיה", כי הטורף הוא מצד הגבורה.

לאחר מכן מדובר על צד החסד שבאריה, ולכן נאמר "כאריה רברבא רביע על קרבנא" – המילה "רברבא", גדולה, מצביעה על חסד, כנאמר⁵ "לך הוי' הגדולה והגבורה...", וגם המילה "קרבנא", מלשון קירוב, מצביעה על צד החסד, ימין, כדברי חז"ל⁶ "ימין מקרבת".

ב. מדוע הפריז הזהר בין החסד

לבין הגבורה שבאריה

כאמור פעמים רבות, נכתבו הערותיו של אבי מורי בקצרה, ואין הוא מבאר את הענינים שהלומד והמעייין יכולים להגיע אליהם בכחות עצמם.

כשלומדים את ההערה שדלעיל, מתעוררת שאלה על דברי הזהר: אם באותו אריה כלולים שני הענינים, הן חסד והן גבורה – מדוע מחולקים הענינים הללו בזהר לשני חלקים – "אריה תקיפא רביע על טרפיה" ו"אריה רברבא רביע על קרבנא", ואין הם מוזכרים ביחד "אריה תקיפא ורברבא רביע על טרפיה ועל קרבנא" וכדומה.

אמנם, חסד וגבורה הם שני ענינים שונים ומנוגדים, אך בכל זאת, כדברי אבי מורי בהערה, שאריה כולל גם את החסד וגם את הגבורה לא כשני ענינים נפרדים, אלא "כמו אור הגבורה בכלי החסד"⁷. ושני הדברים קשורים לאריה בכללותו: הגימטריא של אריה היא גבורה, וגם בפשטות הגבורה היא תכונת הארי כנאמר⁸ "וגבור כארי". ויחד עם זאת "פני אריה אל הימין".

וכך גם לגבי הקרבנות, המכונים בזהר בשני הביטויים – "טרפיה" (גבורה) ו"קרבנא" (חסד), וכל קרבן כולל את שתי התכונות: גבורה וחסד – ההקרבה על המזבח היא העלאה⁹ מלמטה למעלה, גבורה. ולאחר מכן מביא הקרבן

(7) ראה גם אוה"ת ר"ה (ריש ע' א'תכח): כלול מחו"ג. ושם לפניו (ע' א'תכו): אור הגבורה בכלי החסד כו' וכך הוא אר"ל כו'. ע"ש. וראה גם אוה"ת ויקהל ע' ב'קמו. (8) אבות פ"ה מ"ב. (9) ובל' הכותב (יחזקאל מד, טו): והכתיב גו' ועמדו לפני להקריב לי חלב (להעלותו באש) ודם (להוותו ע"ג המזבח) – נוסף על העלי' בתחלה מחולין לקדש.

לעילוי נשמת

אי"א נו"נ עוסק בצ"צ
 איש אמת תם וישר מלאכתו מלאכת שמים
 הרה"ח הרה"ת ר' מנחם אהרן
 ב"ר יוסף הכהן ע"ה
 ראדאל
 אהוב לבריות וחביב לכל אדם
 קיבל את כולם בסבר פנים יפות
 אוהב שלום ורודף שלום
 זכה להיות שליח כ"ק אדמו"ר מה"מ
 מסר נפשו לעניני חנוך עטה"ק
 קירב משפחות רבות לתורה ומצוות
 נטע הכרת הבורא ע"י גילוי נפלאות הבורא
 לתלמידים הרבה באהבה
 זכה לגדל ולראות בנים ובני בנים
 דור ישרים יבורך
 עוסקים בתורה ומצוות בדרכי החסידות
 ומהם שלוחי המלך
 נפטר ביום שני לסדר וטיהרו הכהן
 כ"ח ניסן ה'תשע"ז
 ת. נ. צ. ב. ה.
 (מנוסח המצבה)

נדפס ע"י משפחתו שיחיו

(1) יומא כא, ב.

(2) לב, ב. וראה הנסמן בניצוצי זהר שם.

(3) לקוטי לוי"צ לומר על אתר (ע' ריג).

(4) יחזקאל א, י.

(5) דה"א כט, יא.

(6) סוטה מז, א. סנהדרין קז, ב.

לכן מחלק זאת ה"זהר" לשני דברים שונים: „אריא תקיפא רביעא על טרפיה“, כאשר מדובר בדרגה שבה קו הגבורה שבארי גלוי, וקו החסד הוא בהעלם. ולאחר מכן נאמר „אריה רברבא רביע על קרבנא“, כאשר מדובר על הדרגה שבה קו החסד שבארי גלוי, וקו הגבורה הוא בהעלם.

אך יש להבין: מהי הסיבה להבדל בין שני המקרים, אם קו הגבורה יהיה בגלוי או קו החסד?

ד. השינוי מקו הגבורה לקו החסד נעשה על ידי הציווי והכח מלמעלה

נתן להבין את הדברים מכך שלפני שמובא בזהר הענין השני – „כאריה רברבא רביע על קרבנא“ – מקדים הזהר ואומר:

(א) שזה כמשל על המלך ששלחו לו דורון אשר מצא חן בעיניו, והוא אמר לעבדו „זיל וטול דורון דא דאייתאי לי“ (=קח דורון זה שהביאו לי), כך „אמר קודשא בריך הוא לאוריאל זיל וקבל דורונא דבני קריבין קמאי“ (=קח את הדורון שמקריבים לי בני).

(ב) שעל ענין זה נאמר¹⁵ „ותצא אש מלפני ה' ותאכל על המזבח את העולה...“ – „דא אוריאל“ דנחית בחיזו דאשא... לקבלא דורונא“ (=זהו אוריאל, אשר יורד בדמות האש... לקבל את הדורון). ועל כך נאמר בזהר „ואתחזי כאריה רברבא רביע על קרבנא“

לפי זה יש לומר, שבענין של אוריאל – האריה האוכל את הקרבנות, יש שני אופנים¹⁶:

(א) כפי שהוא מצד עצמו, שאז העיקר בו הוא קו הגבורה – „אריא תקיפא רביע על טרפיה“.

ל"נחת רוח לפניו"¹⁰, המשכת תענוג מלמעלה למטה, חסד –

ויש לומר יותר מכך: הן החסד והן הגבורה נכללים באותו ענין שבקרבן: ההקרבה לה', ההעלאה, היא באופן שחלק נשאר למטה לאכילת הבעלים או הכהנים.

ואף קרבן עולה שהוא כליל לה', הרי עורו לכהן¹¹. ואפילו מנחת כהן, אשר „כליל תקטר“¹², הרי באמצעותה מתחנך הכהן לכהונתו, או שמטרתה „לכפר עליו“¹³, במקרה של כהן עניי¹⁴ המובאת במקום עולת בקר של כהן עשיר.

ובדומה לכך בענין של „נחת רוח לפני“ הנגזר על ידי הקרבנות, הקירוב – החסד – שבין הקדוש-ברוך-הוא לבין מקריב הקרבן, כרוך עם אמרתי ונעשה רצוני, ציות והתבטלות, כפי שמתבטא גם בקיום התורה והמצוות, שכל זה קשור לגבורה: הנהגה דוקא תוך מגבלות, לפי דיני ומשפטי התורה.

ולפי כל זה צריך היה ה"זהר" להזכיר את שני הענינים ביחד, כדי להדגיש את ההתכללות של חסד וגבורה שבאריה?

ג. לפעמים החסד גלוי, ולפעמים – הגבורה

ויש לומר שתמצית ההסבר לכך היא:

אמנם, האריה כולל את שני הקוים, חסד וגבורה, ביחד, אך בכל זאת יש הבדל באופן גילויים: לפעמים הגבורה היא הגלויה והחסד בהעלם, ולפעמים להיפך.

(10) רש"י ויקרא א, ט. ספרי ורש"י פנחס כה, כ. – נחת גם מלשון חות דרגי.

(11) פרשתנו ו, ה. ולהעיר ממעילה ט, א.

(12) פרשתנו ו, ט"ט.

(13) על עשה ועל לאו שניתק לעשה ורש"י א, ד – מתוכ"כ שם. ורש"י אינו מפרש ומשנה פש"מ „לכפר בכפר זה הדם“ (כבתוכ"כ), ופ"ל הכתוב כמשמעו „מרצה לכפר“.

(14) רש"י ב, א.

לעילוי נשמת
הרה"ח הרה"ת אי"א
ר' מנחם מענדל ע"ה
בן הרה"ח הרה"ת ר' אלחנן דובער הי"ד
מאראזאוו

מקושר לכ"ק אדמו"ר מהוריי"צ
וכ"ק אדמו"ר נשיא דורנו מה"מ

נולד בעיר ליובאוויטש
זכה לגור ולקבל קירובים

בבית כ"ק אדמו"ר מהוריי"צ בעיר רוסטוב

למד מתוך מסירת נפש בישיבת תו"ת במחתרת

שימש כשו"ב

הי' ממייסדי ושימש בתור מנהל ומשפיע
במתיבתא ובית מדרש במוסד חינוך אהלי תורה
וזכה להשפיע לאלפי תלמידים

בהתוועדויותיו הרבות

הכניס רוח חסידית ושמחה לרבים משומעיו

גידל משפחתו לחסידות ולהתקשרות
והרבה מהם שלוחים בכל קצוי תבל

נפטר בשיבה טובה ר"ח שבט ה'תשע"ח

ת. נ. צ. ב. ה.

(מנוסח המצבה)

*

נדפס ע"י משפחתו שיחיו

(15) שמיני ט, כד.

(16) להעיר מרמ"ז לזהר כאן שאוריאל הוא למעלה מאש

של גבוה שהוא תמיד על המזבח.

(ב) כאשר „אמר הקדוש ברוך הוא לאוריאל זיל וקביל דורונא“, כאשר ניתן לו הציווי והכח מלמעלה לקבל את הקרבנות, על ידי שמורגש בהקרבתו של האדם שהוא מביא את הקרבן כדורון (כדלהלן) – אז הפכת הגבורה לחסד, ולפיכך קו החסד גלוי אצלו.

ולכן מקשר הוזהר דוקא חלק זה עם „ותצא אש מלפני ה'...“ – כי „ותצא אש...“ היה בשמיני למילואים, והשניוני אשר באש שבדמות „אריה וברבא...“ לעומת „אריה תקיפא...“, אשר התרחש לאחר ש „אמר קודשא בריך הוא לאוריאל“, כדלעיל, הוא בדומה לשניוני ולחדוש אשר בשמיני למילואים לעומת שבעת ימי המילואים.

ה. שתי הדרגות שבהשראת השכינה

כבר דובר בהרחבה¹⁷ אודות מאמר חז"ל¹⁸ „שכל שבעת ימי המילואים שהעמידו משה למשכן... לא שרתה בו שכינה“,

שלא כדאורייתא: כיון שגם בשבעת ימי המילואים הקריבו קרבנות, אשר עליהם נאמר „ריח ניחוח לה“¹⁹, כיצד ייתכן שהקרבנות לא הביאו לידי השראת השכינה במשכן?

ועל כך הוסבר, שבהשראת השכינה יש מספר דרגות²⁰, ובאופן כללי, הן נחלקות לשתי דרגות:

(א) גילוי שכינה הנגרם על ידי עבודת ה„נברא“, ובהתאם לעבודתו, ולפיכך גילוי זה הוא מוגבל בסדר השתלשלות, אשר רק לדרגה זו יכולה להגיע עבודת הנבראים, ובלשון החסידות²¹: אתערותא דלעילא „נמשכת“ על ידי אתערותא דלתתא ומדודה בהתאם אליה.

(17) ראה לקו"ש ח"ז ע' 237. ועוד.
(18) רש"י שמיני ט, כג. תו"כ ר"פ שמיני (יד).
(19) ויקרא א, ט. ובב"מ.
(20) ראה תניא פנ"ג.
(21) ראה לקו"ש שה"ש כב, ב ואילך. וש"נ.

(ב) השראת השכינה הבאה מלמעלה, ממקור אשר מלמעלה מסדר השתלשלות, מעל לעבודת הנבראים – אתערותא דלעילא מצד עצמה²².

וזהו ההבדל בין שבעת ימי המילואים לבין השמיני למילואים:

הקמת המשכן בשבעת ימי המילואים היתה ההכנה והעבודה מצד ה„מטה“ לגילוי השכינה במשכן²³, ועבודה זו הביאה לידי גילוי שכינה בדרגה של סדר השתלשלות, ולכן היו שבעה ימי מילואים, כנגד שבעת ימי הבנין – ההשתלשלות.

ואילו בשמיני למילואים היה גילוי השכינה מלמעלה – „וירא כבוד ה'...“ ותצא אש מלפני ה'... – מבחינת „שמיני“²⁴ הנעלית מסדר ההשתלשלות.

1. כל גילוי אלקי מגיע על ידי עבודת האדם

למרות שהדרגה של „שמיני“ נעלית מההשתלשלות, ומעבודת האדם, בכל זאת, כדי שהגילויים מלמעלה לא יהיו באופן של „נהמא דכיסופא“²⁵, נקבע, שכל ה„משכות“ באות באמצעות או בהכנה של עבודה²⁶.

וכפי שרואים בענין זה עצמו, שלפני השראת השכינה במשכן בשמיני למילואים ביום השמיני עצמו²⁷, היה צורך בקרבנות

(22) ע"ד: אלף פעמים זו משלי היא אבל הוא יברך אתכם כו' (דב"ר פ"א, יג. ועד"ז בתיב"ע וספרי דברים א, יא. הובא בפרש"י שם).

(23) ראה בארוכה לקו"ש ח"יא ע' 182 ואילך. ח"יב ע' 58 ואילך. ועוד.

(24) ראה כלי יקר ר"פ שמיני. שו"ת הרשב"א ח"א ס"ט. לקו"ש ח"ג [המתורגם] ע' 233 ואילך. ח"יז ע' 93 ואילך.

(25) ראה לקו"ת פרשתנו ז, ד.

(26) ראה גם לקו"ש ח"ד [המתורגם] ע' 112.

(27) והיינו, שנוסף לזה שמקודם צ"ל העבודה דו' ימי המילואים – שפועלת „אתר שלים“ שאז דוקא קוב"ה שריא (ראה לקו"ת שה"ש שם), בארוכה בלקו"ש (ח"ג שם. ח"יז שם ע' 97 ובהערה 34) – הנה צ"ל עכ"פ „מעין“ עבודה גם בענין ה„שמיני“ גופא.

מנגד לבנ"י, עד שהנצחון הביא לכך, שהשונא ישחרר, באופן טוב, חלק משבויי-המלחמה וכו', כמדובר בפרטיות לפנ"ז.

ובודאי ימשיך הקב"ה להראות נסים ונפלאות, עד – ועיקר – „אראנו נפלאות“ בגאולה האמיתית והשלימה,

שהמלחמות באותו חלק בעולם („מלך פרס“ עם „מלך ארם“) הן מהסימנים שמיד באה הגאולה ע"י משיח צדקנו, כדאיתא בילקוט שמעוני¹, ובלשונו, ש„בני אל תתיראו... הגיע זמן גאולתכם“, ו„מלך המשיח עומד על גג ביהמ"ק והוא משמיע להם לישראל ואומר, ענוים הגיע זמן גאולתכם!“

להביא את 770 הביתה!

כל מי שהיה ב-770 אי פעם, זוכר בודאי את שלל

הקובצים והעלונים המחולקים בכל ליל שבת קודש

כעת ניתן להשיג את חלקם ברשת האינטרנט, אצלך בבית!

האתר מנוהל ע"י הרה"ת ר' יוסף-יצחק הלוי שגלוב

וכתובתו: <http://www.moshiach.net/blind>

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

הוספה בשורת הגאולה

יח.

האמור לעיל איז נאָכמער בהדגשה געפינענדיק זיך אין חודש ניסן פון היינטיקן יאָר "הי' תהא שנת נפלאות אראנו", און ווי גערעדט (אויך אין די מכתבים כלליים) וועגן די נסים ונפלאות וועלכע האָבן פאַסירט דעם יאָר (נאָענט צו דעם היינטיקן פורים), אַז ס'איז בטל געוואָרן אַ מנגד צו אידן, ביז אַז דער נצחון האָט געבראַכט דערצו, אַז דער שונא זאָל באַפרייען, אין אַ גוטן אופן, אַ טייל פון די מלחמה־געפאַנגענע וכו', ווי גערעדט אויספירלעך פריער.

און זיכער וועט דער אויבערשטער ממשיך זיין ווייזן נסים ונפלאות, ביז – ועיקר – "אראנו נפלאות" בגאולה האמיתית והשלימה, וואָס די מלחמות אין יענעם טייל וועלט ("מלך פרס" מיט "מלך ארם") זיינען פון די סימנים אַז אַט קומט די גאולה ע"י משיח צדקנו, ווי עס שטייט אין ילקוט שמעוני¹, און ווי ער זאָגט דאָרט, אַז "בני אל תתיראו... הגיע זמן גאולתכם", און "מלך המשיח עומד על גג ביהמ"ק והוא משמיע להם לישראל ואומר, ענוים הגיע זמן גאולתכם!"

(משיחות ש"פ צו, שבת הגדול, ח' ניסן תנש"א)

(1) ישע'י רמז תצט.

האמור לעיל הוא בהדגשה יתירה כשנמצאים בחודש ניסן דשנה זו "הי' תהא שנת נפלאות אראנו", וכמדובר (גם במכתבים כלליים) ע"ד הנסים והנפלאות שקרו בשנה זו (בסמיכות לחג הפורים), שהתבטל

אהרן ובעבודתו, שדוקא באמצעותם, תשרה שכינה בכם²⁸.

אך כיון שמדובר בהשראת השכינה הנעלית מדרגת הנבראים, מובן שיש הבדל לגבי מהות העבודה שגרמה להשראה זו לעומת העבודה ה"ממשיכה" את האור האלקי שבדרגת סדר ההשתלשלות.

ז. קרבנות השמיני למילואים הם כדי לגרום, נחת רוח לקונו

כדי להבין זאת יש להקדים ולציין, שאנו מוצאים, שבנוסף לכך שגם בשבעת ימי המילואים הביא אהרן, "פר אחד" – "לכפר על מעשה העגל שהוא פר"²⁹ הוא צריך היה להביא שוב ביום השמיני, "עגל בן בקר לחטאת" – להודיע שמכפר לו הקדוש־ברוך־הוא על ידי עגל זה על מעשה העגל שעשה³⁰.

מדוע היה צריך בקרבן נוסף כדי "להודיע שמכפר לו הקדוש־ברוך־הוא על ידי עגל זה?"

ניתן לומר, שמשמעותה של כפרה זו אינה "כפרת נפשו", אלא, כלשונו של אדמו"ר הזקן³¹, "לכפר לפני ה' להיות נחת רוח לקונו".

הקרבנות של שבעת ימי המילואים, אשר הביאו לידי השפעה אלקית בדרגה של סדר ההשתלשלות, אשר בדרגת הנבראים, קשורים ל"כפרת נפשו" של האדם, שהאדם יהיה מושלם.

ואילו הקרבנות שצריכים להביא לידי גילוי מלמעלה – של האור שמעל לסדר

(28) רש"י שמיני שם.

(29) תצוה כט, א וברש"י שם.

(30) שמיני ט, ב וברש"י שם (מתנחומא שם ד וי"ד).

(31) אגה"ת פרק ב.

ההשתלשלות ומעל לדרגת הנבראים, הם "דורון". משמעותם היא גרימת "נחת רוח לקונו", בדומה למאמר חז"ל³², "אי לאו דעביד ליה נייחא לנפשיה לא הוה יהיב ליה מתנתא" (=לולא גרם לו נחת רוח לא היה נתן לו את המתנה).

וזהו הדיוק בהתבטאות, "להודיע שמכפר לו הקדוש־ברוך־הוא..." – בשונה משבעת ימי המילואים, שלגביהם נאמר "לכפר..." – כי הקרבנות של השמיני למילואים קשורים לחביבות, שהאדם, מרוצה וחביב לפניו יתברך³³, ולפיכך מודיעים³⁴ ומגלים "שמכפר לו הקדוש־ברוך־הוא".

ח. ההבדל בין שני אופני הביטוי של האריה

לפי כל האמור לעיל יובן מדוע מפריד הזוהר את שני הענינים שבאריה לשני מאמרים נפרדים:

האש שלמעלה שבדמות אריה הבאה מצד עבודת הקרבנות בכללותה היא בדרגה של סדר ההשתלשלות, שזהו אור מוגבל, ולכן העיקר בו הוא קו הגבורה והצמצום – אריה תקיפא רביע על טרפיה³⁵.

אך כאשר הקרבנות הם בבחינת דורון³⁶ לה', כדי לגרום "נחת רוח לקונו", מתגלה השפעה אלקית שמעל לסדר ההשתלשלות – "אמר קודשא בריך הוא לאוריא"ל..." בדומה

(32) כן הובא בכ"מ (המשך תרס"ו ע' קלא. ועוד). ועיין מגילה כו, ב. גיטין נ, ב. ב"מ טו, א. ב"ב קנו, א.

(33) כ"ה ברש"י (ועד"ז בתנחומא) שמיני שם. – ודלא כתו"כ עה"פ: יבא עגל וכפר על מעשה עגל.

(34) ל' חיבה (ראה רש"י וירא ית, יט).

(35) עפ"ז יומתק זה שבמקומות אחרים בזהר שמתאר דמות הארי' – אומר רק, "על טרפ' .. כגבר תקיף", "ארי' תקיפא" (זח"א ו, ב. ח"ג ריא, סע"א).

(36) אף שבגמ' (זבחים ז, ב) הובא משל הדורון רק גבי קרבן עולה – י"ל שבכל קרבן יש (גם) ענין הדורון. וכמוכן גם באגה"ת פ"ג (צב, סע"א). אלא שעולה – עיקרה "דורון", וחטאת עיקרה – כפרה.

ל. ותצא אש מלפני ה'... אשר בשמיני למילואים³⁷, שאז נהפכות הגבורות לחסדים, ולפיכך „אתחזי כאריה וברבא רביע על קרבנא” – גילויי החסדים דוקא.

(משׁיחות שׁ”פ צו תשל”ג, תשמ”מ)

37 ע”פ המבואר בפנים יומתק ג”כ מ”ש בלקוטי לוי”צ (לוהר) ר”פ שמיני (ע’ רסז ואילך) השייכות ד. ותצא אש גו” לשמיני למילואים (וחנוכת המשכן), כי „ביום השמיני ה’ אש .. שאתחזי כארי’ וברבא .. חסד וכלול בו גם גבורה כו’ (ע”ש באורך), ומשמע שהחסד הוא העיקר – כי

מצד הגילוי מלמעלה דשמיני למילואים היתה המתקת הגבורות ואז עיקרו חסדים.

שבת הגדול

הטעם מה ששבת שלפני הפסח נקרא בשם „שבת הגדול” הוא, כמו שמבאר כ”ק אדה”ז בשלחננו¹, „לפי שנעשה בו נס גדול”, הנס ד, „למכה מצרים בבכוריהם”, כמבואר שם בארוכה.

וצריך להבין, הרי הנס ד, „למכה מצרים בבכוריהם” הוא ענין שבין מצרים לבכוריהם, ואי”ז נוגע, לכאורה, לישראל. ולמה „קבעו נס זה לזכרון (לישראל ולכל) לדורות?”

ואין לומר, שהשייכות של נס זה לישראל הוא כי ע”פ טבע היו צריכים לעשות מלחמה עם ישראל (ובמילא, מה שבפועל ה’ ההיפך מזה, שלא רק שלא עשו מלחמה עם ישראל אלא אדרבה עשו מלחמה עם המצריים, הוא ענין הנוגע לישראל) – כי בהפסוק „למכה מצרים בבכוריהם”, וכן בכל דברי אדה”ז שם, לא נזכר ענין זה כלל (גם לא ברמז).

ויובן זה בהקדים מ”ש במכתב הכללי² אשר כל יהודי צריך להשתדל, לא רק להגיע לשלימות שלו וככל האפשרי, אלא גם – להביא את כל העולם לשלימותו. וכפסק הרמב”ם³: „צוה משה רבינו מפי הגבורה לכוף את כל באי העולם לקבל מצות שנצטוו בני נח”.

ומזה מובן, שגם כשהיו ישראל בגלות מצרים, שאז לא ה’ שייך שישראל עצמם יכופו את המצריים לקיים המצות שנצטוו ובכללם הציווי המיוחד והעיקרי דאז, „שלח את עמי גו” – בכל זה, נצטוו ישראל להשתדל בזה כפי האפשרי. ובמילא, הנס ד, „למכה מצרים בבכוריהם”, מה ש, הלכו בכוריהם אצל אבותיהם ואל פרעה לבקש מהם שישלחו את ישראל ולא רצו ועשו הבכורות עמהם מלחמה והרגו הרבה מהם”, הו”ע הנוגע לישראל, שהרי הם מצווים לכוף את ב”נ לקיים המצות שנצטוו, ולהרוג „עכו”ם שלא קבל מצות שנצטוו ב”נ”⁴.

וזוהו גם מהטעמים מה שנצטוו ישראל לקחת את השה (ע”מ לשחטה) באופן גלוי לעין

(1) ה’ פסח סת”ל.

(2) דר”ח ניסן (תשל”ב – נדפס בהגש”פ (בהוצאת תשמ”ז ושלאח”ז – ע’ תרלו)).

(3) ה’ מלכים פ”ח ה”י.

(4) רמב”ם שם ה”ט.

כל⁵ – כי זה הביא ל, „נתקבצו בכורי מצרים אצל ישראל כו’ הלכו בכוריהם אצל אבותיהם ואל פרעה כו” – וענין זה נוגע לישראל, כנ”ל.

ההוראה מהנ”ל בכל דור ודור (שלכן „קבעו נס זה לזכרון לדורות”) היא:

על כל אחד⁶ ואחת מישראל לדעת, אשר מכיון שכל העולם לא נברא אלא בשבילי⁷ – הרי פשוט שהנהגת כל העולם תלו’ בו. וכאשר יתנהג בדרך התורה והמצוה באופן גלוי ו„ביד רמה” – ישפיע עי”ז גם על כל העולם. וכפירושו הראב”ע עה”פ⁸ כמופת הייתי לרבים ואתה מחסי עוז.

(משׁיחות שׁ”פ צו, שה”ג, תשל”ב)

(5) וי”ל שזוהו גם מהטעמים שקשרו ישראל את השה בכרעי מטותיהם (טור או”ח סת”ל) – כי דרכו של זה הוא להיות בדיר, וע”י שהכניסו ישראל אותו לבתיהם, ובבית גופא – בחדר המטות*, עורר ביותר התמהון אצל המצריים**, וזה הביא לשאלת בכורי מצרים אצל ישראל „למה זה הם עושין כך”.

(6) שהרי הציווי „ויקחו להם איש גו” ה’ לכל יחיד. אלא ששלוחו של אדם כמותו (ראה מכילתא בא יב, ג).

(7) כמרו”ל (רש”י ר”פ בראשית), „בשביל ישראל שנק’ ראשית”. והכוונה היא לכאור”א – שהרי כל אחד ואחד חייב לומר בשבילי נבה”ע (סנה’ לו, א).

(8) תהלים עא, ז.

(* כי מכיון שהיו אז עדיין בגלות, מסתבר שלא היו אוכלין בהטיבה, ולכן דוחק גדול לפרש שקשרו בכרעי מטותיהם שבחדר האוכל. ולהעיר מדרישה לטור שם.

** ובדוגמת ריבוי השינויים שעושה בלי הפסח, „כדי להחמי’ את התינוקות כו’ וישאלו כו” (שר”ע אדה”ז או”ח סתנ”ג ס”ד).

לזכות

כ”ק אדוננו מורנו זרבינו מלך המשיח

ויה”ר שע”י קיום הוראת

כ”ק אדמו”ר מלך המשיח (בשיחת ב’ ניסן ה’תשמ”ח)

להכריז יחי, יקויים הבטחתו הק’,

שההכרזה תפעל ביאת דוד מלכא משיחא

יחי אדוננו מורנו זרבינו מלך המשיח

לעולם ועד